

Η ΝΕΦ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΦΥΛΗ ΑΓΡΙΩΝ

Ο ανθρωπος έχει τη μανία να γνωρίζει τον δρόμον του, έκεινους πρό πάντων πού ζουν μακριά απ' τον κόσμο και είνε άκομα δργοι και διπλίτισοι.

Γι' αυτό οι έξερευνηταί τών μυστηριώδων βαθῶν τών μεγάλων ήπιων είνε άρ-ετα πολύάριθμοι και σήμερ' άκιντα.

Άμερικανοι έξερευνηταί με τὸ δοκτόρο «Αμέλτον Ράις» έπι κεφαλῆς, άνεις άλυποι την φωτεινή στο βάθη της Βραζιλίας μια φωτή άγριων νάνων, την φωτή της Μουγκούγκουν.

Έπειδή δηλη η έκσεις που κι ιτέχουν οι δργοι αύτοι διασχίζεται άπο μεγάλοις ποταμούς ή έξερευνησές έγινε μὲ θρόπολάνα.

Η φωτή τῶν Μουγκούγκουν περνᾷ μια έντελης φωτική ζωή. Έπειδή στον τόπο τους κάνει μεγάλη ζέστη οι δργοι ζηνων σχεδόν γημνοι. Τό πανταλόνι τού μπάνιου είνε γι' αυτούς... τό διποιημό τερού ένδιμα!

Η γνωτικής τῶν Μουγκούγκουν δις τόσο έ-ουν άρκετη κινηταρόλη. Γιά νά φωνανταί πιο διμοφθερούς φορούν στο λαμπο τους και στά κέρια τους γημνίνες, χάνδρες.

Οι άνδρες καταγίνονται, δέ, πά το πλείστον, στο κυνήγι. Ός δόλο χρησιμοποιούν τόξον.

Μολινότερι ζούν καντά σε μεγάλους ποταμούς, τή καθ' αύτο φαρική διν της ξέρουν. Κυνηγούν δημος με το τόνον των και φονεύονται τὰ μεγάλα φύρια που έμφανται στην έπιπλανεία.

Η ζωή τῶν άγριων αίτων είνε τόσον άνεξάρτητη, δισ-ε διαν πεθαίνη δι πατέρος, τά παιδιά καίνε τήν καλύψη του, τα φορέματά του, τά δόλια του, τα λίγες πο μηδείς πούν είλε συγκεντρωμένες και πηγαίνουν νά δηγκαταστιθούν μικρούτερα, δημος ξιναρχίζουν τήν ζωή τους, χωρίς νά χριστούν τίποτε στους, προγόνους τους...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ

Τής νήχτας οι άρματωλοι και τής αιγάγις οι κλέφτες.
Όλοντικις κουρδεύανε και ταίς αιγάγις κοιμώνται.
Κουρδόνται στά δασά κλαριά και στούς παχειούς τούς ζσκους.
Μά είλην άρνα και τώραγαν κράμια σοιβλόσμενά,
Μά είλην κ' ένα γλυκό κρασί από τό μοναστήρο.
Κ' ένας τόν άλλον είλεγαν κ' ένας τόν άλλον λένε.
Καλά τρόμε και πίνομε και ψηλοτραγουδόδαμε,
Δέν κάνομε κ' ένα καλό, καλό τό ψυχή μας;
Νά πάμε νά φυλάξωμε στής Τράπας τό γεφύρον;
Πό κει περνάει ένας Πασσάς με τούς λαυσωμένους
νά κόνωμε τόν άλισσο να βγον οι χαψωμένους.
Νά βγή τής κήρας το παιδί και τής Μαργάνως δ' άνδρας.

τέρα έτσι...

— Άντιο λοιπόν, είτε κι' αύτός. Και χωρίς κάκια, δ...
— Ή νέα τού δδωσε τό χέρι τής και τού είτε:
— Γιατί να σάς κρατήσω κάκια; Φταίω κι' έγιν!
— Δέν θά ξαναδιδωθούμε λοιπόν ποτέ;

Έκανε ένα δάριδαν κάκημα, πού μπορούσε νά έσθιμαις «Αδύνατον!» — ή «Τι άφεις;» — ή «Ο Θεός το ξέρει...»
Και δύπολαικανθύνθηκε πηγανόντας γιαλο—γιαλο, χωρίς νά γυρίσῃ στην μά φορά τό κεφάλι της πόρος τά πίστο.

Ο νέος την παρακολούθησε όλιμένος, δοσ μπορούσε νά τήν βλέπει... Τήν είδε πού δύπολαικονόταν σιγά—σιγά, ώς δην δέν ήταν πιασ πάρο δέν μικρό δόδινο σημείο άναμμασ στή χρυσή άμμο και τόν άτελειοτο γαλάζιον ούρανο.

Τού είλην έλθει άπ' τό άγνωστο, οι δρόμοις τους είλην διασταυρώθησε και γύριζε πάλι πρός τό άγνωστο.

Άντος έμενεν έκει θλιμμένος. Και δημος, τί διμοφθο θά ήταν δην παρετέντο μέσα του ή γλύκεια έκεινων τών στιγμών!

Η γεμάτη άπο νειλάτα και φώς σιλουέττα είλην χαζή πειά... Ναί, δλλά τό φώς και τά νειλάτα δέν είλην φύγεις δπό κοντά του, ήσαν πάντα γύρω του και τόν έμενθοσαν.

Έννοισαν τότε, πώς τό φέλταμα έκεινο τής έγγνωστης είλης άφησαν στά κειλή του τή γενος μιανής άνειστωτης γλύκας, πού ποτε ώς τάτα δέν είληξε χαροή. Ισας γιατί ποτε δην τάτα δέν είληξε έπινησεις μεσά στήν ψυχή του ώς δηληθινή δέψει τής ζωής... τής άγκαρης!...
Αντρέ ντε Βενεσέν

ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΠΑΘΕΣΤΕΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ένας άπο τους πιο άπαθεις και τούς πιο φλεγματικούς άνθρωπους δημος από δους αναρέει τη ίστορια, ήταν και δη πρωτιστάτου το Λεντινηγε. Δηγυνούνται γι' αυτόν δι καποτε, ήπονταίθητες δη γυναικα του τιν απατούσε. Αντι νά τής κάμη δημο, καμι ά σκονι διετάξε μονον... να κα ασκενασυν μια ίδιατερη σκάια, ή δη δονι να οδηγή στο δωματιο της.

— Αν έχετε κανενα φίλο, κηρία, τής είλε κατόνι στο άπαθετο Στα, φωνεύτε νά τον ανεράετε από την ίδιατερά σας σκάια. Ει τί δην τον συναντήσω σιη σκάλα την κοινή, υπ ένω γκρεμοιο γι θυ συγχροτιστισι...

Κάποιος σοφος, ήταν άπησχολημένος στό γραφειο του, δην έκαφνα μπηκεν ενα, υπερτη, ίνω, έξαλπης, και τού είπε:

— Κυρίε! Το σπίτι επισκεψα...

— Ειδοτοισης την κιμα, άπητησε δη σοφό. Σ φει κιλο π αυτή έχει αναυρίψει υλες εις... δυσ-εις του σπιτιου...

***

Κάποιος σοφος, ήταν άπησχολημένος στό γραφειο του, δην έκαφνα μπηκεν ενα, υπερτη, ίνω, έξαλπης. Ουδεποτε είχε γελασει. Ουνεποτε είχε κλαψει. Δεν εχει έργοντη ποτε. Ήταν του δεν είχε ιρεξει. Δεν διέκοπτε ποτέ κανενα. Δεν μιαζουταν ποτε να μιληση...

Καποτε του έγιναν πολεμημένοι ση μια έναν δυστυχισμένο.

— Ήλους θελετε να ωδων; φύτησα.

— Καμμα εικουσιατικα λουδομήκεια, τού είπαν.

— Ίδου το κλειδι μο. Ήλωρα πως θα βρισκεται τό ποσόν στο σιρρηματικωματο μου...

— Υστερει από μου μερις, του συνενδάρησαν γιατά τήν καλή ου πράξη. Αυτος δημο, δεν καταλαμπειν τη θελαν νά τον πούν. Ει ληγνωνισει τα παντα!

***

Στό σπίτι του, δη Φοντενέλι φιλοξενούσε έναν άνεψιδ του, δη ποιος τον ένοχληνε πολο. Τον κρατούσε δημως γιατί βαρούσαν τον δωματιο!

— Ότιαν έγινε έγδοντα δέων, η φιλη του κιρια Ζοφφρέν, τ είπε μια μ. ρα :

— Γιατί δεν κάνεις τή διαθήκη σου Φοντενέλ;

— Δεν έχω καμμαν ανερρημη σ' αυτό..., επήγεισην δ Φοντενέλ.

— Η κιρια Ζοφφρέν τόν άδηγησης τοτε σ' ένα συμβολαιογράφο; κει, του υπηγκευον δη διδι τους όμως όμως εις της διαύτηκης του. Κι Φοντενέλ, ο ουσιο, ραμουταν υφ φερι απειρησεις, συνεταξεις τη δι θηκη του συμφωνα με τις ειπισυμεις της και την ουλεγραψι... σναζυντας γιατι υπερβλεπο τουν κυπο μασ.τ...

***

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Οταν γελαστή κανεις τρεις φορές

— Ο δικαστικος γε Σερβι ουσιεινες νά λέη :

— Εινας εινας άνδρωμα, με εξαπιτησεις μά φορά, δη μόνος έχοι εινα αύτος. Εινα με εξαπιτησεις δου φορες, τυτε ένοχου είμις και οι δυ ους μας. Εινας δημως, με εξαπιτησεις τρεις φορες, έ, τι πλέον, μανος έννοχος είμια έγω.

***

Χειροκρότει

— Ο δρικεπισκοπος τής Ναρβόννης Σ... ήταν τόσουν φιλάργη δσο και καχποτοις. Λια μερια που ετυχε να έχη απλωμεναι ει στο τραπεζι του ένα σουρι χρυματα, του παρουσιασυντηκι μα δ γηη να βγη προς σιγηη μάι το δωματιο. Ήλως νά φυγη δη δου καντα στο τραπεζι βρισκεται σ άβρδας Χ... που είχε πάνι τού κάμει επισκεψη;

— Δηγητέο μου άβρδα, τού είπε τότε δη δρικεπισκοπος η γονας, δη πεταχθα μά σιγηη δης το διελαινό δωματιον... Ήλως νά γηισω δημως, ση παρακαλω νά χειροκροτης δη διελαινό δωματιον!